

[2] Περί του πραγματευτού

Λέγεται γὰρ ὅτι πραγματευτὴς ἐπῆγεν εἰς πραγματεῖαν εἰς ἄλλην χώραν· καὶ εἶχεν ἐκεῖ φίλον καλόν. Καὶ ἐπαρέδωκεν αὐτῷ ῥ' κάτZIA σίδηρον καὶ λέγει τὸν φίλον αὐτοῦ: «Φύλασσόν μοι αὐτὰ καὶ ὅταν ἐπιστρέψω νὰ με τὰ δώσης». Ἦργησεν δὲ ὁ πραγματευτὴς, καὶ ἤλιπεν ὁ φίλος αὐτοῦ πλέον οὐκ ἔρχεται. Καὶ ἐπώλησεν τὸ σίδηρον καὶ ἔφαγεν αὐτό. Ἐλθόντος δὲ τοῦ πραγματευτοῦ λέγει αὐτόν: «Δός μοι τὸ σίδηρον, τὸ σὲ ἐπαράδωκα, ὦ φίλε». Καθ' ἑαυτὸν λογιζόμενος τί ἴδειτ' συρραῖσαι λέγει αὐτῷ: «Εἰς μίαν γωνίαν τοῦ ὀσπιτίου εἶχα αὐτὰ καὶ ἐλθόντες οἱ ποντικοὶ ἔφαγον αὐτό. Καὶ ἐπεὶ με ὑγείαν ἤλθες πρὸς ἡμᾶς, μηδὲν λυπεῖσαι δι' αὐτό, ἐπεὶ ἴδὲ ἐγὼ ἠθέλησα νὰ τὸ φάγουν. Ἀλλὰ δεῦρο, φίλε μου, ἄς φάγωμεν καὶ ἄς πῖωμεν καὶ ἄς χαροῦμεν ἀλλήλους. Καὶ δι' αὐτὸ τι νὰ ποιήσης;». Ἐξελθὼν δὲ ὁ πραγματευτὴς ἔξω τοῦ σπιτίου εὔρεν τὸν παῖδαν τοῦ φίλου αὐτοῦ. Καὶ ἀρπάσας αὐτὸν ἐπῆγεν καὶ ἔκρυψεν αὐτόν. Καὶ ἐστράφη καὶ ἐρχόμενος εὔρεν τὸν φίλον αὐτοῦ καὶ ἐγύρευεν τὸ παιδίον του καὶ λέγει: «Μήνα εἶδες τὸ παιδίον μου, ὦ φίλε;». Καὶ αὐτὸς εἶπεν: «Εἶδα το, ὅπου τὸ ἐπῆρεν τὸ γεράκι». Καὶ εἰς μίαν ἐφώναξεν ὁ πατὴρ τοῦ παιδίου: «Κύριε ἐλέησον! Τίς εἶδεν γεράκια νὰ παίρνουν τοὺς ἀνθρώπους;». Λέγει ὁ πραγματευτὴς ὅτι ἐκεῖ ὅπου τῶν οἱ ποντικοὶ τὸ σίδηρον, ἐκεῖ ἐπαίρνουν καὶ τὰ γεράκια τοὺς ἀνθρώπους ἀλλὰ καὶ ἰλέφαντες». Ἴδὼν δὲ ὁ πατὴρ τοῦ παιδίου, ἔδωκεν ὅλον τὸ σίδηρον τὸν πραγματευτὴν καὶ ἐπῆρεν τὸ παιδίον του.

Τέλος

Niki Eideneier (επιμ.), «Δύο μῦθοι ἀπὸ τὸν “Στεφανίτη καὶ Ἰχνηλάτη” σε δημῶδη γλῶσσα», *Ελληνικά*, τ. 20, τχ. 2 (1967), σ. 430-435.